

**POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH**

z dnia 27 kwietnia 2016 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Tomasz Fox
Sędziowie: r. pr. Andrzej Kras (sprawozdawca)
r. pr. Anna Miodońska

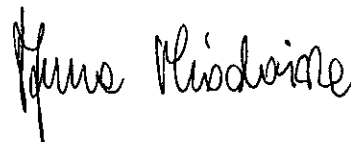
Protokolant: apl. radc. Dorota Walczyk

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Moniki Marukiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 roku sprawy z zażalenia skarżącego z dnia 5 marca 2016 roku na Postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 26 lutego 2016 roku, w sprawie umorzenia postępowania w przedmiocie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez r.pr.

POSTANOWIŁ

1. utrzymać w mocy Postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 26 lutego 2016 roku, w sprawie umorzenia postępowania w przedmiocie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez r.pr.
2. kosztami postępowania w kwocie 947,10 zł obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2016 r. Rzecznik Dyscyplinary Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOR] umorzył postępowanie dyscyplinarne, prowadzone pod [REDAKTOR] w sprawie z zawiadomienia Skarżącego [REDAKTOR] o możliwości popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOR] przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na nienależytym wykonywaniu obowiązków określonych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U. z 2015r., poz. 507 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o radcach” oraz w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego, zwanego dalej „KERP”.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia, po wnikliwym ustaleniu stanu faktycznego, Rzecznik Dyscyplinary wskazał w szczególności, że postępowanie dyscyplinarne, prowadzone zarówno przez Rzecznika Dyscyplinarnego, jak i Okręgowy Sąd Dyscyplinary, jest postępowaniem opartym o przepisy ustawy o radcach. W pozostałym, nieuregulowanym ustawą o radcach zakresie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego, zwanego dalej „kpk”. Tym samym zarzuty Skarżącego, dotyczące naruszenia przez radcę prawnego [REDAKTOR] jako rzecznika dyscyplinarnego w prowadzonym przez niego postępowaniu dyscyplinarnym, przepisów kodeksu postępowania administracyjnego są nieuprawnione. Ponadto Rzecznik Dyscyplinary wyjaśnił, że przepisy ustawy o radcach dotyczące postępowania dyscyplinarnego nie zawierają regulacji, które nakładałyby obowiązek powiadamiania skarżącego o „przyjęciu sprawy i planowanym sposobie jej rozpoznania”. Obowiązek taki nie wynika również z przepisów kpk. Tym niemniej Rzecznik Dyscyplinary wskazał, że obowiązek taki byłby przy tym bezzasadny, bowiem w żadnym wypadku nie może on odmówić przyjęcia wniesionej sprawy, ale jest zobowiązany ją rozpoznać i rozstrzygnąć w oparciu o obowiązujące prawo. W dalszej części Rzecznik Dyscyplinary wskazał również na przepisy kpk, które posiłkowo miałyby zastosowanie w odniesieniu do zagadnienia terminu w jakim postępowanie dyscyplinarne, prowadzone przez rzecznika dyscyplinarnego, winno być zakończone. Rzecznik Dyscyplinary wskazał przy tym, że nawet w przypadku przyjęcia w kpk 30-dniowego terminu na podjęcie przez organ decyzji o dalszym losie danej sprawy, winien być on interpretowany w kategoriach instrukcji, a nie bezwzględного obowiązku, co zostało poparte stosownymi wyjaśnieniami z literatury przedmiotu. W dalszej części uzasadnienia organ wskazał, że postępowanie dyscyplinarne nie polega na umożliwieniu skarżącemu lub pokrzywdzonemu prowadzenia sporu z radcą prawnym, lecz przede wszystkim na stwierdzeniu przez rzecznika dyscyplinarnego czy radca prawny popełnił przewinienie dyscyplinarne. Stwierdzenie takie następuje na podstawie zebranego przez siebie materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego i jego konfrontacji z posiadaną wiedzą oraz doświadczeniami, jednakże bez oceny siły argumentów prezentowanych wzajemnie przez strony na poparcie swoich stanowisk. Tym samym brak jest podstaw prawnych do żądania przez Skarżącego przedstawiania mu zeznań i wyjaśnień przedstawionych rzecznikowi dyscyplinarnemu przez radcę prawnego w toku prowadzonego dochodzenia. Ocena dokonana przez rzecznika dyscyplinarnego może być zakwestionowana przez strony w trybie odwołania lub zażalenia do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. Tym samym jest to środek, który ma służyć zaprezentowaniu odmiennego poglądu wobec stanowiska rzecznika dyscyplinarnego. W dalszej kolejności Rzecznik Dyscyplinary wskazał, że nowe zarzuty, zgłoszone przez

Skarżącego już na etapie odwołania od postanowienia wydanego przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] wobec braku ich analizy w toku dotychczasowego postępowania, nie mogły stanowić podstawy do zakwestionowania wydanego przez niego postanowienia z dnia 13 kwietnia 2015 r. i tym samym winny zostać rozpatrzone w odrębnym postępowaniu dyscyplinarnym. Dodatkowo Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że przedmiotem niniejszego postępowania była ocena zachowania radcy prawnego [REDAKTOWANE]. Równocześnie ocenę zachowania radcy prawnego [REDAKTOWANE] dokonał rzecznik dyscyplinarny radca prawny [REDAKTOWANE] przy OIRP [REDAKTOWANE] a jego skutkiem było postanowienie z dnia 13 kwietnia 2015 r., które to następnie było również przedmiotem analizy i prawomocnego rozstrzygnięcia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP [REDAKTOWANE]. Tym samym Rzecznik Dyscyplinarny przy OIRP [REDAKTOWANE] nie jest organem uprawnionym do prawnej lub merytorycznej weryfikacji postanowienia wydanego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP [REDAKTOWANE]. Rzecznik Dyscyplinarny wskazał przy tym, że postępowanie wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE] winno być prowadzone zgodnie z właściwością miejscową, tj. przez właściwe organy OIRP [REDAKTOWANE]. Ostatecznie Rzecznik Dyscyplinarny przedstawił Skarżącemu podstawowe zasady postępowania jakie mają zastosowanie w sprawach dyscyplinarnych wobec radców prawnych.

Od powyższego postanowienia Skarżący odwołał się zażaleniem z dnia 05 marca 2016 r. doręczonym w dniu 14 marca 2016 r., w którym wskazał szereg twierdzeń ukierunkowanych na obalenie stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego. W szczególności Skarżący podniósł, że wydane w sprawie postanowienie jest efektem błędnej i stronniczej decyzji organu, ukierunkowanej na wprowadzenie w błąd czytającego. Równocześnie w ocenie Skarżącego Rzecznik Dyscyplinarny nie dba o dobre imię korporacji, dążąc do eliminowania z niej osób, którym obce jest słowo etyka zawodowa, a wręcz przeciwnie - dąży do utrzymywania ich w dobrym samopoczuciu w imię źle pojętej solidarności zawodowej, rozumianej inaczej jako „kunktatorstwo i kolesiostwo”. Tym samym Skarżący wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE] o umorzenie postanowienia wydanego przez Rzecznika Dyscyplinarnego i wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec zastępcy rzecznika dyscyplinarnego radcy prawnego [REDAKTOWANE] w związku z wydaniem przez niego postanowienia z dnia 13 marca 2015 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia. W uzasadnieniu swojego stanowiska Skarżący przywołał swoje dotychczasowe zarzuty, wskazując na długi czas oczekiwania na rozstrzygnięcie, brak poinformowania go o fakcie przyjęcia do rozpoznania złożonej skargi, planowanym trybie i terminie jej rozpoznania, w dalszej kolejności o przyczynach przewlekania postępowania, które trwało blisko 5 miesięcy, nieprzekazania kopii wyjaśnień drugiej strony, których zatajenie przez rzecznika dyscyplinarnego – zdaniem Skarżącego – stanowiło podstawę uzasadnienia odmowy wszczęcia postępowania wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE]. W dalszej kolejności Skarżący zakwestionował stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego co do terminu 30 dni, w jakim powinna zostać przez organ dyscyplinarny podjęta decyzja o dalszym biegu przyjętej do rozpoznania sprawy. W ocenie Skarżącego określony w kpk termin winien być przez rzecznika dyscyplinarnego stosowany i nie ma reguł, które by go z obowiązku zastosowania tego terminu zwalniały. W dalszej części Skarżący bardzo wyraźnie podkreślił długi okres oczekiwania na stanowisko rzecznika dyscyplinarnego w niniejszej sprawie, co – zdaniem Skarżącego – godziło w zasady państwa prawa oraz współżycia społecznego. Skarżący zarzucił również, że rzecznik dyscyplinarny przy OIRP [REDAKTOWANE] pozbawił go możliwości wzięcia udziału w postępowaniu w charakterze strony, w ten sposób, że nie przekazał Skarżącemu wyjaśnień złożonych przez radcę

prawnego [REDAKTOWANE] Zdaniem Skarżącego, jeśli rzecznik dyscyplinarny zapoznał radcę prawnego z treścią skargi, to winien również umożliwić Skarżącemu zapoznać się z treścią tych wyjaśnień. Brak oczekiwanego działania przyczyniło się do powierzchownego zbadania sprawy przez rzecznika dyscyplinarnego i nieustalenia przez ten organ prawdy materialnej, a w konsekwencji skutkowało późniejszej odmowie wszczęcia dochodzenia w analizowanej sprawie. Równocześnie Skarżący zakwestionował zachowanie sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP [REDAKTOWANE], wskazując, że dokonana przez nich analiza sprawy nie była wszechstronna i pogłębiona, a jedynie sprowadzała się do powielenia błędnych i niepełnych informacji przygotowanych przez rzecznika dyscyplinarnego. W ocenie Skarżącego powyższe działania naruszały obowiązki wynikające z treści § 14 pkt 1 Uchwały nr 98/IX/2015 Krajowej Izby Radców Prawnych. Zdaniem Skarżącego, tym bardziej skandaliczną należało uznać ocenę sytuacji dokonaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE], który w zachowaniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP [REDAKTOWANE] nie doszukał się naruszeń zasad etyki radców prawnych, tylko wskazał Skarżącemu, aby stosowny wniosek dot. oceny działania radcy prawnego [REDAKTOWANE] zgłosił do odrębnego postępowania dyscyplinarnego. W ocenie Skarżącego ocena ta powinna zostać dokonana już wcześniej przez właściwe organy dyscyplinarne przy OIRP [REDAKTOWANE]. Ostatecznie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, Skarżący wniósł o wznowienie postępowania w sprawie ze skargi na zachowanie radcy prawnego [REDAKTOWANE].

Mając na uwadze powyższe Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą niniejszego postępowania odwoławczego było zbadanie, czy Rzecznik Dyscyplinarny dokonał prawidłowej klasyfikacji faktycznej i prawnej sprawy, wszczętej w skutek wniesionej przez Skarżącego skargi i podjętych czynnościach wyjaśniających, przy uwzględnieniu zarzutów podniesionych w zażaleniu na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego.

Przedmiot badania Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego dotyczył w szczególności następujących zagadnień

1. długiego oczekiwania przez Skarżącego na wydanie przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] rozstrzygnięcia w sprawie z zawiadomienia o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego [REDAKTOWANE],
2. braku udzielenia Skarżącemu informacji o przyjęciu przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] sprawy Skarżącego i „planowanym sposobie jej rozpoznania”,
3. braku przekazania Skarżącemu przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] do wiadomości oraz celem ustosunkowania się wyjaśnienia złożonego rzecznikowi dyscyplinarnemu przez radcę prawnego [REDAKTOWANE],
4. pominięcia przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] w trakcie oceny sprawy zarzutów Skarżącego dotyczących zachowania się radcy prawnego [REDAKTOWANE] w sądzie powszechnym w postępowaniu w I instancji,
5. pominięcia przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP [REDAKTOWANE] zarzutu nieuwzględnienia przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] w trakcie oceny sprawy zarzutów Skarżącego dotyczących zachowania się radcy prawnego [REDAKTOWANE] w sądzie powszechnym w postępowaniu w I instancji,

6. pominięcia w referacie podczas posiedzenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP ██████████ części zagadnień przedstawionych przez Skarżącego w zażaleniu na postanowienie rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego ██████████ i w piśmie skarżącego z dnia 10 kwietnia 2015 r.

W ocenie pierwszej z powyższych kwestii, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP ██████████ zwrócił uwagę na obowiązujący art. 307 § 1 k.p.k., który to zakreśla 30 dniowy termin na podjęcie przez organ decyzji o dalszym toku rozpoznawanej sprawy. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył również, że w literaturze przedmiotu prezentowane są dwa odmienne poglądy, co do interpretacji powyższego przepisu:

1. pierwszy, opierający się na wykładni językowej, opowiadający się za przyjęciem, że termin ten nie może zostać przekroczony ani też przedłużony,
2. drugi, opierający się na wykładni funkcjonalnej (uwzględniającej zasady sprawiedliwości, słuszności oraz konsekwencje społeczne i ekonomiczne zastosowania przepisu), a tym samym popierający tezę, że wskazany termin ma charakter instrukcyjny i może być przekroczony przez organ bez konsekwencji procesowych.

Podczas weryfikacji powyższego zagadnienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny potwierdził, że drugi ze wskazanych poglądów jest poglądem dominującym w doktrynie i orzecznictwie sądów, a tym samym stwierdził również słuszność stanowiska wyrażonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego w postanowieniu z dnia 26 lutego 2016 r. W konsekwencji wydanie przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego ██████████ postanowienia z dnia 13 marca 2015 r., nawet po upływie 30 dni od dnia wniesienia zawiadomienia przez Skarżącego, należało uznać za działanie prawnie dopuszczalne i mieszczące się w granicach zasad etyki zawodowej. Ponadto wskazać należy, że przyjęcie powyższego stanowiska przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nastąpiło przy uwzględnieniu twierdzeń Skarżącego co do podejmowanych przez niego w okresie oczekiwania na rozstrzygnięcie, prób telefonicznego kontaktu z OIRP ██████████ celu ustalenia etapu sprawy. Zważyć jednak należy, że Skarżący nie zaoferował przy tym Sądowi żadnego potwierdzenia faktycznego podejmowania poważnych działań. Zabrakło również dowodu zastosowania przez Skarżącego instrumentu mobilizującego organ do szybszego działania, a przewidzianego przez ustawodawcę w treści art. 306 § 3 kpk. W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie doszukał się podstaw do zakwestionowania stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego i przyjął powyższe rozstrzygnięcie w odniesieniu do pierwszego zagadnienia za prawidłowe.

Równocześnie, zważając na wielokrotnie zgłaszane twierdzenie Skarżącego, iż w sprawach dyscyplinarnych jego organy są zobowiązane do stosowania przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że jest to twierdzenie błędne. W istocie bowiem zarówno Rzecznik Dyscyplarny, jak i Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w ramach prowadzonego postępowania dyscyplinarnego (które jest pochodnym postępowania karnego) zobowiązane są do stosowania reguł proceduralnych wyrażonych w ustawie o radcach, a w kwestiach tam nieuregulowanych – wyrażonych w kpk. Kodeks postępowania administracyjnego odnosi się natomiast do postępowania administracyjnego, charakteryzującego się zupełnie inną specyfiką czy też zakresem praw i obowiązków jego uczestników, niż ma to miejsce w postępowaniu dyscyplinarnym, bądź postępowaniu karnym i w żadnym wypadku nie może być stosowane w drodze analogii. Tym samym wywodzenie przez Skarżącego z treści Kodeksu postępowania administracyjnego konkretnych obowiązków

rzecznika dyscyplinarnego należy uznać za działanie nieuzasadnione, a zgłoszone w tym kontekście przez Skarżącego zarzuty należy uznać za chybione.

W ocenie drugiej z powyższych kwestii, po weryfikacji stanu prawnego i faktycznego sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego i przyjął jako własne twierdzenie, że organ nie ma obowiązku zawiadamiać skarżącego o fakcie przyjęcia sprawy do rozpoznania. Co więcej, zawiadomienie takie byłoby dodatkową i zbędą formalnością wobec faktu, że organ jest zobowiązany do przyjęcia do rozpatrzenia każdej sprawy, która do niego wpłynie. Nie jest również wymagane, aby organ zawiadamiał Skarżącego o „planowanym sposobie jej rozpoznania”, bowiem decyzję taką organ podejmuje na bieżąco, w zależności od rozwoju sprawy i ustalonych okoliczności, a jej formalnym efektem jest stosowne postanowienie. Tym samym brak działania w powyższym zakresie przez rzecznika dyscyplinarnego radcę prawnego [REDAKTOWANE] Nogo nie może być poczytywane jako uchybienie formalne lub proceduralne, lecz należy je uznać za działanie usprawione i prawidłowe. W konsekwencji Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w powyższym zakresie uznał stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego za trafne i zasługujące na utrzymanie w mocy.

W ocenie trzeciej ze zgłoszonych przez Skarżącego kwestii, po weryfikacji stanu prawnego i faktycznego sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że na etapie postępowania wyjaśniającego organ dyscyplinarny nie ma żadnego prawnego obowiązku przedstawiać Skarżącemu wyjaśnień, ani zeznań złożonych przez innych uczestników postępowania, bowiem to do rzecznika dyscyplinarnego należy ostateczna ocena zasadności odebranych od nich twierdzeń. Ich konfrontacja z posiadaną przez organ wiedzą oraz doświadczeniem zawodowym i funkcyjnym pozwala mu samodzielnie podjąć decyzję co do faktu, czy radca prawny dopuścił się naruszenia zasad etyki zawodowej, czy też nie, bez dodatkowego stanowiska Skarżącego. Tym samym oczekiwanie Skarżącego, że rzecznik dyscyplinarny radca prawny [REDAKTOWANE] powinien był przekazać Skarżącemu do ustosunkowania się treść wyjaśnień odebranych od radcy prawnego [REDAKTOWANE] nie znajduje uzasadnienia prawnego. Równocześnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zwrócił uwagę, że zachowanie się rzecznika dyscyplinarnego w sposób oczekiwany przez Skarżącego, nawet „z ludzkiej przyzwoitości”, mogłoby rodzić wobec tego organu zarzut działania nieuprawnionego i z przekroczeniem dopuszczalnych zasad. Dlatego też w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zarzut Skarżącego w powyższym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie, a stanowisko wyrażone przez Rzecznika Dyscyplinarnego w postanowieniu z dnia 26 lutego 2016 r. należy uznać za uprawnione i prawidłowe.

Podczas oceny czwartej z zaprezentowanych kwestii, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, że szczegółowe zarzuty Skarżącego, dotyczące zachowania się radcy prawnego [REDAKTOWANE] w sądzie powszechnym w postępowaniu w I instancji były zgłoszone przez Skarżącego dopiero na etapie postępowania odwoławczego od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego radcy prawnego [REDAKTOWANE] z dnia 13 kwietnia 2015 r. Tym samym nie były one przedmiotem wcześniejszej analizy organu dyscyplinarnego, a w konsekwencji nie mogły stanowić samodzielnej podstawy do zakwestionowania wskazanego wyżej postanowienia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela przy tym stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego – wbrew twierdzeniom Skarżącego – że w takim wypadku zachodzi możliwość rozpatrzenia powyższych zarzutów w odrębnym postępowaniu. W konsekwencji Okręgowy Sąd

Dyscyplinarny nie znalazł uzasadnionych podstaw do zakwestionowania w omawianym zakresie stanowiska organu dyscyplinarnego.

Poddając ocenie piątą i szóstą ze zgłoszonych przez Skarżącego kwestii Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że wychodzą one poza zakres przedmiotowy niniejszego postępowania. Wskazać bowiem należy, że niniejsze postępowanie jest ograniczone jedynie do osoby rzecznika dyscyplinarnego radcy prawnego [REDACTED] i ocena jego zachowania stanowi treść podjętych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozważań. Nie jest natomiast przedmiotem niniejszego postępowania dyscyplinarnego ocena zachowania się każdego sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP [REDACTED]. Należy jednakże wskazać, że zgłoszone przez Skarżącego wobec powyższych sędziów zarzuty stanowią przedmiot odrębnych postępowań prowadzonych przed tut. Rzecznikiem Dyscyplinarnym. W tym stanie rzeczy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pozostawił je bez rozpoznania.

Mają zatem na uwadze całokształt okoliczności sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł wystarczających przesłanek, uzasadniających uchylenie wydanego przez Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienia z dnia 26 lutego 2016 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie prowadzonej pod [REDACTED] uznając jednocześnie wydane rozstrzygnięcie za trafne i odpowiadające prawu. W tym stanie rzeczy należało orzec jak na wstępie.

W odniesieniu do niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie przysługuje środek odwoławczy do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach.

Łodziej
Chias

Anna Kiszka